

Evangélium Kistestvérei

„Taníts meg minket imádkozni”

Ez a kis könyvecske neked kíván segítséget nyújtani, neked,

- ✓ aki szeretnéd megtanulni, mit jelent „belefáradás nélkül imádkozni”,
- ✓ aki vágysz az elcsendesedésre és szomjazol az Istennel való találkozásra,
- ✓ aki szeretnéd táplálni mindennapjaid az eucharishtiával,
- ✓ aki már járod az imádság útját,
- ✓ aki szenvedélyesen szereted Jézust, testvérünket és Urunkat.

Ne felejtsd, hogy az imádság voltaképpen tanítómestere a Szentlélek. Egyedül ő képes átalakítani minket, szegényeket, hogy valóban imádságos emberek legyünk, olyanok, akik szolidárisak az egész emberiséggel, mindazokkal, akik békére, igazságosságra és testvériségre vágnak.

Ezt a kis kötetet a Boldog Charles de Foucauld szellemiségében élő Evangélium Kistestvéreinek spellói testvérisége állította össze.

Fordította: Tózsér Endre piarista

Piccoli Fratelli del Vangelo
Via Montepiano
06038 Spello
Olaszország

Telefon és fax: +39-0742.652719
E-mail: fraternitaspello@gmail.com
Web: www.fraternitaspello.it

AZ OLTÁRISZENTSÉG ELŐTT

„Mózes, Mózes, ne közelíts... Vedd le sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állsz, szent föld. Erre Mózes eltakarta arcát” (Kiv 3,4–5).

Amikor Mózeshez hasonlóan hittel és tisztelettel imádkozol az Oltáriszentség előtt, belsőleg és külsőleg is alázatos, összeszedett viselkedésformát vegyél fel.

Add át magad az imának derűsen, feszültség nélkül, és azzal a meggyőződéssel, hogy az ima, mielőtt a te cselekvésed lenne, a Szentlélek ajándéka.

„Tudd, hogy ő már vár rád, és ő az, aki a szívedben felkeltette a vágyat, hogy hozzá fordulj” (Carlo Carretto).

„Az imádság meghitt találkozás azzal, akit szeretünk. Nézzük őt, elmondjuk neki, hogy szeretjük, örülünk annak, hogy lábánál lehetünk, és elmondjuk neki, hogy szeretnénk ott maradni örökre, és ott szeretnénk majd meghalni is” (Charles de Foucauld).

Károly testvér még ezt is mondatja Jézussal: *„Olyan szavakat mondjak neked, amelyekben van imádás, szeretet, felajánlás, egész lényetek odaadása, köszönet, bánat, elégtétel, kérés..., de, gyermekeim, amit az imádatokban akarok, az a szeretet, a szeretet... Az a legjobb imádság, amelyben a legtöbb szeretet van.”*

Tudatosítsd azonban magadban, hogy az imádságban nem annyira a te szeretetedről van szó, s még kevésbé az érzelmeiddel kifejezett szeretetről. Elsősorban az Ő szeretetéről van szó, amely olykor érzelmvilágunkat is megérinti, ám az esetek többségében hitünkkel fogadjuk be.

A megtört kenyér, melyet a szentségtartóban szemlélsz, azt kiáltja feléd: *„Ahogyan az Atya szeretett engem, úgy szeretlek én is titeket” (Jn 15,9).*

Teljes hódolattal fordítsd tekintetedet, értelmedet, szívedet és hitedet az Oltáriszentség felé, és érezd át, hogy szeretve vagy.

Ahogy Keresztes Szent János tanácsolja: légy furfangos, és alakítsd elkalandozásaidat is imádsággá. Ha észreveszed, hogy akaratod ellenére szórakozott voltál, ne tulajdoníts neki túl nagy jelentőséget. Ez ugyanis ismételten büszkeséged jele lenne, mely azt szeretné, hogy imád mindig

tökéletes legyen. Szórakozottságodat fordítsd inkább a javadra, s mondd az Úrnak: „Látod, milyen kicsi és gyenge vagyok, tehát tényleg rászorulok a te szeretetedre.” Ezután pedig folytasd az imádat még alázatosabb, még elszántabb és még bizakodóbb szívvel.

Érezd, hogy szeretve vagy úgy, amilyen vagy, szegénységeddel és bűneiddel együtt.

Alapvetően ez az egyetlen kegyelem, amelyre valóban szükséged van: hogy szeretve érezd magad.

Erőt kapsz majd ahhoz, hogy egy kissé jobban szeresd önmagad, ami szükséges előfeltétele annak, hogy tényleg szeretni tudj másokat.

Miként Mária, miként Jeremiás, Izajás, Ámosz és Ozeás, érezd át, hogy személyesen szeretve vagy, mégpedig ingyenesen. Az, hogy szeresd az Urat és szeresd a testvéreidet, egy örömteli szeretetkövetelmény lesz számodra, amelyet ingyenesen fogsz megtenni, és az ő szeretetével fogod tenni. És az ilyen szerető emberek azok, akikre az emberiségnek manapság égető nagy szüksége van.

Folytasd ezt a szeretetteljes párbeszédet munkád közben és egész napod folyamán is. Szerelmesként éld a napodat. Azzal kell foglalkoznod, nyilván, hogy teljesítsd kötelességeidet, ám értelmekkel és szíveddel szüntelenül afelé fordulj, akit szeretsz.

ISVS
+
♡
CARITAS

Második nap

ISTEN SZAVÁBÓL INDULJ KI!

*„A vőlegény barátja ott áll a vőlegény mellett, és hallgatja őt” (Jn 3,29). Miután egy szenvedélyes, szívtől szívhez szóló, ingyenes párbeszédet folytattál az eucharisztikus Jézussal, táplálkozz Isten igéjével, amelyet a napi liturgia vagy a meditáció kínál neked. *„Olvasd az evangéliumot szeretettel: minden szónál a vőlegényt váró menyasszony szeretettel teli, befogadó magatartását utánozd”* (Charles de Foucauld).*

Olvass el egy rövid szentírási szakaszt, mintha egy szerelmes levelet olvasnál. Máriához hasonlóan őrizd meg a szívedben.

Tedd fel magadnak a kérdést: mi az, amit feltár ez neked abból a szeretetből, amely maga Isten, és abból a szeretetből, amellyel szeret téged. Ne próbálj azonnal erkölcsi következtetéseket levonni belőle. Isten igéje előtt – mely nem más, mint egyetlen hatalmas örömhír – csodálkozz, ámulj el, örülj, mondj köszönetet és dicséretet.

Csakúgy, mint Ezekielnek, az ige a te szádban is édes lesz, mint a méz (vö. Ez 3,3).

Az egyik egyházatya mondta nem egyszer, hogy ha egy kicsit is felfognád, amit az Úr érted tett, és amit Isten igéje feltár előtted, akkor sírnál (meghalnál) az örömtől. Az átelmékedett és átímádkozott igéből fogalmazz meg magadnak egy kis fohászt, amely összefoglalja annak szeretüzenetét.

Ismételgesd a szívedben, mint egy refrént, esetleg igazítsd a lélegzésedhez. Válgon olyan szeretethimnusszá, amely egész napodon végigkísér.

Utána azonban csukd be a Szentírást, és szemléld Isten igéjének szentségi összefoglalását az Eucharishtiában. Olyan Istennel van dolgod, aki kész a lehető legszorosabb szövetséget kötni veled: a saját életéből ad részt neked! Szeretettel szemléld az Atya ajándékát, a testté vált, Jézusban Eucharishtiává vált igét! Érezd, hogy szeretve vagy, és szeress!

„Imádkozni azt jelenti, hogy rám gondolsz, és szeretsz engem” – mondatta Jézussal Charles de Foucauld.

„Maradj előtte csendben, és szerető figyelemmel összpontosíts rá” (Keresztes Szent János).

Érezd, ő szereti minden testvéredet, kivétel nélkül, ahogyan téged. Láss hozzá, hogy szeresd a többieket azzal a szeretettel, amellyel téged szeret és őket szereti.

Harmadik nap

CSENDBEN

Két barát, akik nemrég találkoztak életükben először, nemrég ismerkedtek meg egymással, beszélnek egymáshoz, és miközben beszélgetnek, szívük felmelegszik, és egyre jobban megszeretik egymást.

Később azonban, miután megszerették egymást, a sok szóra nincs szükség többé. Jobban kedvelik a csendet, a szívtől szívhez szóló csendet...

Elég számukra egy szó, egy tekintet, az, hogy közel érzik magukat egymáshoz. Az imádság – hasonlóan két ember szeretetkapcsolatához – minél mélyebbé válik, annál inkább a csend felé halad.

És Isten a csendben szereti feltárni magát: *„A tüzet enyhe szellő kísérte. Amikor Illés észrevette, befedte arcát köntösével”* (1Kir 19,13).

És Isten a csendben szeret a szívedhez szólni: *„Majd magamhoz édesgetem, kiviszem a pusztába, s a szívére beszélek”* (Oz 2,16).

„Imádságod Názáretben elsősorban szemlélés és imádás volt, mégpedig az a csendes imádás, amely a legbeszédesebb dicséret, az a csendes csodálat, amely a legszenvedélyesebb szerelmi vallomás” (Charles de Foucauld).

Csendben, csodálattal telve, miként Mária az éppen megszületett, jászolban fekvő Jézus előtt, szemléld az Eucharisziát, szemléld az Igét, szemléld a keresztet, szemléld az ikont. Minden az irántad való szeretetről szól... Engedd szeretni magad csendben... Csened legyen szegénység kifejezése, annak kimutatása, hogy üres edény vagy, de éppen mivel üres, képes befogadni az ő teljességét.

Legyen ez a hallgatás csendje, a várakozás csendje, a hálaadás csendje, a ráhagyatkozás csendje, az egyesülés csendje.

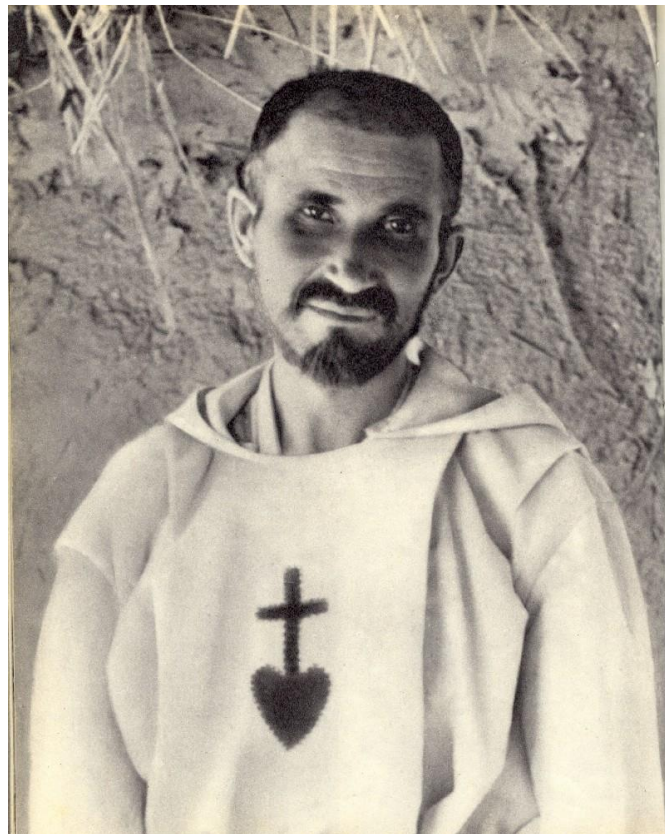
Csened legyen olyan kiáltás, amely lényed legmélyéről tör fel, hogy hirdesse: ő Isten Igéje, ő az Úr, ő a szeretet, ő a te mindened!

Ebben a csendben ne ess abba a kísértésbe, hogy magadat és nyomorúságodat szemléled. Tekinteteddel fordulj csak felfelé, őfelé, vessz el őbenne, és légy boldog, pusztán őérte, azért, hogy ő olyan, amilyen. És

amikor ez a csend nyilvánvalóvá teszi szegénységedet, használd fel ezt mintegy „dobbantóként”, hogy még teljesebb ráhagyatkozással tudd rábízni magadat.

Nemcsak az Oltáriszentség előtt, hanem munkád és egész napod folyamán is kíséren el téged ez a belső és – amennyire lehet – külső csend, amely nem más, mint a jelenlét és az egyesülés teljessége.

Ez a csend nem fog elválasztani testvéreidtől, hanem épp ellenkezőleg: mélyebben kapcsol hozzájuk, és ők az Ő jelenléteként fognak érzékelni téged.

HŰSÉGESEN A SZÁRAZSÁGBAN IS

Időnként azt fogod tapasztalni, hogy az Eucharisztia előtt töltött csened nem szeretetből felfakadó kiáltás és nem az egyé válás teljessége, hanem ürességbe és szárazságba torkollik, éspedig minden jó szándékod ellenére. Az ima ekkor nemcsak szenvedést okoz neked, hanem felesleges időtöltésnek tűnik a szemedben, és kísértést érzel majd, hogy kedvetlenül és csüggedten felhagyj vele.

Mindenekelőtt védj eszedbe, hogy Isten minden emberének megvoltak ezek a próbatételei és száraz időszakai, amelyekről később kiderült, hogy igazi kegyelmek voltak.

„Furcsa állapotban vagyok – mondja Charles de Foucauld, amikor ilyen időszakon ment keresztül –, minden üresnek és hiábavalónak tűnik számomra azon kívül, hogy Jézus lábánál legyek és nézzem őt. Ám amikor lábainál vagyok, hideg vagyok és száraz, nem jön ki szó a számon, nincsenek gondolataim, nem egyszer el is alszom. Szárazság, homály; minden nehezemre esik, még az is, hogy Jézusnak azt mondjam, hogy szeretem. Nem marad más, mint hogy a hitembe kapaszkodjam. Ha legalább azt érezném, hogy Jézus szeret. De nem mond nekem semmit.”

Erősen hinned kell abban, hogy e nehéz időszakok arra szolgálnak, hogy imádságod éretté s mélyebbé váljon, és igazi imádsággá legyen. Ingyenes imává, amelyet már nem önmagadért végzel, hanem Őérte, önmagad teljes eltékozlásával.

Az ilyen időszakokban Keresztes Szent János ezt a tanácsot adja neked: *„Imádásodban maradj állhatatos és hűséges, jobban, mint korábban. Maradj meg a szeretetteljes és nyugodt órá figyelésben, még ha meg is kell szenvedned érte.”*

A Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz az ilyen időszakokban úgy tekint magára, mint *„egy madárkára, amelyet semmi sem félemlíthet meg, se szél, se eső, és ha komor felhők rejtik is el az égi csillagot, a madárka a helyén marad”*. Tudja, hogy *„a felhők felett továbbra is ragyog a nap, és a nap ragyogása egy pillanatra sem szűnhet meg”*.

René Voillaume így ír a kistestvéreknek, akik imádkozni kezdenek egy igen fáradságos nap végén: *„Maradjatok imádkozva, akaratotok állandóan megújított vágyával. Olykor ezen akaratotok kifejezésének egyetlen lehetséges módja az, ha fizikailag jelen vagytok, térden állva, a tabernákulum előtt, még akkor is, ha semmit sem éreztek.”*

Fontos tehát, hogy az a meggyőződés vezessen minket, amelyet Charles de Foucauld így fogalmazott meg: *„Szeretni (vagy imádkozni) nem azt jelenti, hogy érezzük is, hogy szeretünk, hanem azt, hogy akarunk szeretni.”*

Imádságod tehát lényegében akaratom mozdulatára tisztul le, melynek a hit a hordozó alapja. Ki kell tehát tartani, még ha nem is látsz világosan, és mindig újra kell kezdeni, minden cél nélkül, csak úgy, Őérte.

Ebből világosan látszik, milyen fontos, hogy legyen a házában egy imasark és hogy a napirendedben hűségesen fenntarts időt az imára.

Ha csak akkor imádkoznál, amikor éppen kedved van hozzá, akkor nagyon keveset fogsz imádkozni, és éppen akkor nem fogsz imádkozni, amikor leginkább szükséged lenne rá.

Most már jobban meg tudod érteni, amit gyakran mondogatott Carlo Carretto: *„Az imádság több passzivitást kér tőlem, mint aktivitást, több csendet, mint szavakat, több imádást, mint tanulmányozást, több rendelkezésre állást, mint tevékenységet, több hitet, mint értelmet és érzelmet.”* Végeredményben a te imád számára is érvényesülnie kell Jézus szavának: *„Ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, nem hoz termést”* (Jn 12,24). Bátornak kell lennem ahhoz, hogy képes legyek meghalni az imámnak is, annak, hogy tudok imádkozni, annak, hogy azt érezzem: imádkozom – hogy imádságom az ő imádságává váljon, vagyis olyanná, amely képes az önajándékozásra és az övéhez hasonló ingyenes szeretetre.

„Át kell menned a sivatagon, és ott kell időznöd, hogy elnyerd Isten kegyelmét... a léleknek szüksége van erre a csendre, minden teremtmény elfelejtésére, hogy Isten megteremtse benne a belső lelkiületet. Később a lélek éppen abban a mértékben fog gyümölcsöt hozni, amennyire kialakul a belső ember. Ha ez a belső élet nincs, lehetnek szép szándékaid, nagy buzgóságod, sok erőfeszítésed... ám minden gyümölcs nélkül marad. Ahhoz a forráshoz hasonló, amely szeretne szentséget adni másoknak, de nem tud, mert nincs neki” (Charles de Foucauld).

ÉLETEDDEL IMÁDKOZZ!

Amikor meghittségben töltöd idődet az Oltáriszentség előtt, nem tudsz eltekinteni az életedtől, az élettörténetedtől, amely – azóta, hogy Isten Fia emberré lett – az üdvösség története. Tanulj meg tehát imádkozni az életedből kiindulva, abból, ami foglalkoztat, amin éppen átmész. Miután engedted, hogy Ő meghódítson, Ő, aki az Eucharishtiában és az igében megmutatja neked szeretetének teljességét, nézd az életedet és élettörténetedet az Atya szemével.

Próbáld úgy látni, ahogyan ő látja.

Próbáld úgy megítélni, ahogyan ő megítéli.

Próbáld úgy szeretni, ahogyan ő szereti.

Próbáld úgy irányítani, ahogyan ő irányítaná.

„Az imádság a keresztény ember politikai hivatásának a helye, ahol megtanuljuk a világ dolgait Isten szándékai szerint irányítani” (Bruno Forte).

Aranyszájú Szent János ezért mondta, hogy *„aki imádkozik, a történelem kormánylapátján tartja a kezét”*. Vizsgáld meg életedet annak az ostyának az áttetszőségénél, amely egész szeretetét kiáltja feléd. Ahelyett, hogy idegessé válnál elkalandozásaid, szétszórtságaid miatt, beszélj az Atyához arról, ami éppen foglalkoztat, hasonlóan Jézushoz, aki a Getszemáni kertben beszélgetett az Atyával, beszélt rólunk és arról, ami aggasztotta (vö. Jn 17). A hegyen imádkozó Jézushoz hasonlóan, amikor te is *„szívtől szívhez”* szólóan beszélsz az Atyához, nem tudod megtenni, hogy ne foglalj bele imádba, dicsérő, hálaadó, közbenjáró, kérő és megbocsátó imádba az egész emberiség örömeit, reményeit és fájdalmait.

Érezd, hogy minden testvéredet képviseled, minden embertársad nevében szólsz.

Ahogyan Charles de Foucauld mondta: *„Érezd magad örnek, aki örködik a hegyen az egész emberiség nevében.”*

Tanuld meg, hogy eltöltött napodat imává alakítsd. Az Atya megtanítja neked az egész emberiséggel való együttérzést: *„Félelem nélkül nézz*

szembe a problémákkal, amelyek aggasztanak, hogy Isten szemével láthasd őket, és Isten erejével meg tudj birkózni velük” (Don Gasparino).

És ne felejtsd el, amit Saint-Exupéry mondott: „Jól csak a szívével lát az ember, ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan!” Te is mindent és mindenkit a szív szemével nézz, szemlélj, ítélj meg, de legfőképpen azon Isten szívének szemével, aki örülten szeret téged az Eucharisziában.

És ha így cselekszel, akkor – mint amikor hegytetőről tekintesz le a városodra – mindent igazabban, valósabban, az örökkévalóság szemszögéből fogsz látni. Nemcsak nagyobb felelősséget fogsz érezni elkötelezettségeidben, hanem azáltal, hogy Őbenne látod sikereidet és Neki tulajdonítod őket, már nem fogsz elszállni sikereidről. Ugyanígy a sikertelenségeid és az emberiség sikertelenségei, ha Őbenne nézed őket (mert ő magára vette őket!), nem küldenek padlóra, de még csak nem is nyomasztanak többé. Épp ellenkezőleg, erőt kapsz ahhoz, hogy úgy tudj rájuk tekinteni és úgy tudd őket megélni, mint a kegyelem terét, újjászületésednek és feltámadásodnak, sőt a világ újjászületésének és feltámadásának lehetőségét.

És akkor számodra minden, még a legkisebb gesztus is Eucharisztia lesz, Isten Fiának, Krisztusnak a teste, aki mindenben és mindenki-ben él, felajánlja magát, befogad, szenved, meghal, feltámad – egészen a végső beteljesedés napjáig.

ÉLD A SAJÁT EUCHARISZTIÁDAT!

Ha a szentmiséd (az eucharisziád) és a szentségimádásod (az eucharisztikus Jézus előtti időzésed) igazi és őszinte lesz, el fog tölni az a mély vágy, hogy egész életed eucharisziává váljon.

Az a szeretetből odaadott kenyér, amelyet befogadsz és szemlélsz, lehetetlen, hogy ne adja meg a kedvet és az erőt, hogy te is odaadd és szétoszd magad testvéreidnek. Charles de Foucauld elmeséli azt az esetet, hogy amikor egyszer az Oltáriszentség előtt volt szentségimádásban, és hallotta, hogy egy szegény ember kopogtat az ajtaján, akkor azonnal ajtót nyitott, és örömmel fordult feléje, hogy folytassa az Eucharisziában szemlélt Krisztus arcának szemlélését most már testvérenek az arcán.

Eucharisztia lehet tehát számodra az is, amikor szeretetből és azzal a vágygal tanulsz, hogy holnap felkészültebb légy testvéreid szolgálatára. Eucharisztia lehet a munkád is, amely által a mindennapi kenyérről gondoskodsz magad és családod számára, s ezáltal hozzájárulsz a társadalom harmonikus fejlődéséhez.

Eucharisztia lehet mindennapi küzdelmed a békéért, igazságosságért és megalkuvás nélküli politikai szerepvállalásod, amikor saját bőrödöt is mered vásárra vinni.

Eucharisztia lehet az is, amikor kicsi, ám következetes döntéseket hozol, hogy osztozz a legutolsó sorsában, de ezen döntéseiddel – miként Jézussal történt –, mások értetlenségébe és ellenkezésébe ütközhetsz.

Ha hűséges maradsz a napi szentmiséhez és szentségimádáshoz, azt is tudatosítod majd, hogy Krisztus önjándékozása diszkrétan, rejtetten, alázatban, egyszerűségben, ingyenességben megy végbe. Ő ugyanis az Eucharisziában úgy fogad el téged, hogy engedi befogadni önmagát általad.

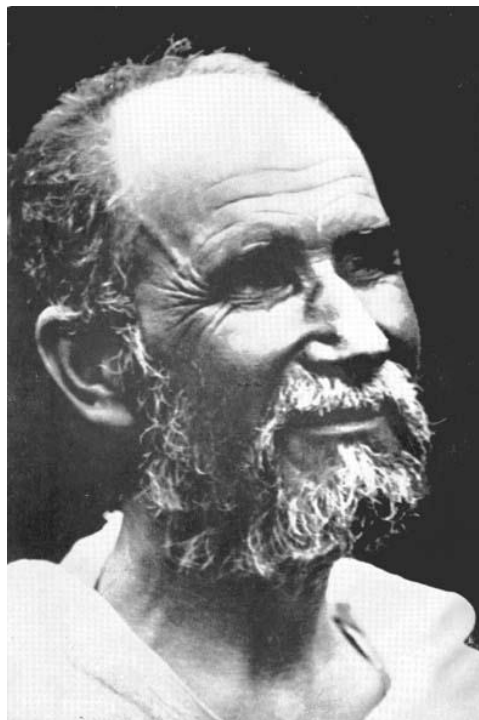
Akkor majd meggyőződéseddé válik, hogy a hiteles eucharisztikus ünneplés nemcsak azt jelenti, hogy adunk, hanem és talán főképpen azt, hogy befogadunk, meghallgatunk, engedjük, hogy megbocsássanak ne-

künk, engedjük magunkat szeretni, merünk kicsinyek és alázatosak lenni. Úgy szolgálni a másikat, hogy szinte észre se vegye, elfogadni a másikat, azt a benyomást keltve, hogy ő az, aki elfogad minket.

És amikor konkrétan egész életteddel ünnepled az eucharishtiát, égető szükségét fogod érezni annak, hogy minden nap táplálkozz Jézussal, hogy folytathasd önmagad elajándékozását és befogadj másokat, őhöz hasonlóan, őbenne és őáltala.

Továbbá egyre jobban tudatára ébredsz majd, hogy szentmiséd és szentségimádásod értéke összhangban van életed értékével és igazságával.

Akkor majd felfedezed, hogy szemlélődő és eucharisztikus életed nem tekinthet el attól, hogy hol, hogyan és kivel élsz, és hogy egyedül akkor ünnepelhetsz valóban hiteles eucharishtiákat, és ezáltal csak akkor válhatsz te magad is élő Eucharishtiává, ha ténylegesen, mélységesen megosztod életedet a legutolsókkal.

CHARLES DE FOUCAULD ÍRÁSAIBÓL

Uram, Jézus, beszélj nekem az imáról, mondd el, mit akarsz, hogyan gondolkodjam az imáról, és hogyan imádkozzam. ... Az imádság az egész élet: „Szüntelenül imádkozzatok, és ne fáradjatok bele” – mondtad, és azt is, hogy „állhatatosan kell imádkozni”, „virrasszatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne essetek”. Imádkozni azt jelenti, hogy nézlek téged, és mivel mindig itt vagy, hogy tudnálak nem nézni téged állhatatosan, ha valóban szeretlek téged? Az, aki szeret, és ott áll az előtt, akit szeret, tehet-e mást, mint hogy szemét órá függeszti? „Taníts meg minket imádkozni” – ahogyan az apostolok mondták... Ó, Istenem, a hely és az idő megfelelőek: a cellámban vagyok, éjszaka van, minden alszik, csak az eső hallatszik, meg a szél, és a távolból néhány kakas, akik, ó, jaj, kín-szenvedésed éjszakájára emlékeztetnek... Taníts meg imádkozni, Istenem, ebben a magányban, ebben az elcsendesedésben!

(Lelkigyakorlat Názáretben, 1897. november 10-én)

Bármilyen fajta is legyen az imátok – lehet az csendes vagy énekelt, gondolatok nélküli vagy meglátásokban gazdag –, az, ami az értékét megadja, az a szeretet, amellyel végzitek: az imádság mindezen fajtájára kivétel nélkül örökre érvényes, hogy az a legjobb ima, amelyben a legtöbb szeretet van, és az ima annál jobb, minél több szeretettel végezzük.

(Lelkigyakorlat Efrémben, 1898 nagyböjtjének negyedik vasárnapján)

Teremtőm, Atyám, szeretett Istenem... te vagy a legfőbb szépség! Minden teremtett szépség, a természet szépsége, a naplementéé, a jégként feszes tengeré a kék ég alatt, a mély erdőké, a virágzó kerteké, a hegyeké, a végeláthatatlan sivatagé, a havas és jeges tájaké, a szép arcon tükröződő lélek szépsége, egy jó tett szépsége, egy szép élet szépsége, egy nagy lélek szépsége – mindezek a szépségek csak halvány visszfényei a te szépségednek, Istenem. Mindaz, ami elkápráztatta szememet ezen a világon, csak szegényes, üres tükre a te végtelen szépségednek.

(Lelkigyakorlat Názáretben, 1897. november 5-én)

Imádlak, Istenem, téged, aki bennem élsz. Téged, akiben elmerültem, mint egy apró szivacs a végtelen óceánban, a tökéletesség, a szépség, a boldogság, a szeretet, az isteni szentség óceánjában, amely átjár, betölt és

körülölel engem. Imádlak téged, szívem Istene, aki bennem élsz, és aki-ben én létezem.

(Rövid megfontolások az év ünnepeiről, 1898. szeptember 24.)

Mélyen véssétek szívetekbe ezt az alapelvet, hiszen minden ebből fakad: Az összes ember ténylegesen mind testvér Istenben, az ő közös Atyjukban, aki azt akarja, hogy úgy tekintsék egymást, úgy szeressék egymást és úgy bánjanak egymással, mint az egymást legjobban szerető testvérek.

(Lelkigyakorlat Efrémben, 1898 nagyböjtjében, a harmadik vasárnap utáni csütörtök)

Ha megőrzöd szívedben a tegnap feletti bánkódást és a holnaptól való félelmet, nem marad hely a szívedben, és imád sem tud rajtad segíteni.

(R. Chenu által a Le Désert-ben idézett mondat, 1997, Párizs)

Én pedig azt szeretném kérni tőled: imádkozz, hogy szeressek, imádkozz, hogy szeressem Jézust, imádkozz, hogy szeressem az ő keresztyét; imádkozz, hogy szeressem a keresztet, de nem önmagáért, hanem mint az egyetlen eszközt, az egyetlen utat Jézus dicsőítésére: „A búzaszem csak akkor hoz termést, ha elhal... Amikor majd felmagasztalnak, mindent magamhoz vonzok.”

(Levél nővérének, Maria de Blicnek, 1903. február 27.)

Mennyire igaz: soha nem szeretünk eléggé! A jó Isten azonban, aki tudja, miféle anyagból gyúrt minket, és aki jobban szeret minket, mint ahogyan az anya szereti gyermekét, azt mondta nekünk, ő, aki sosem hazudik, hogy nem utasítja el, aki hozzá megy.

(Levél Madame de Bondynak, 1916. december 1-én; pár órával később Károly testvért megölik.)

Atyám, reád bízom magam, tégy velem tetszésed szerint. Bármit teszel is velem, megköszönöm. Mindenre kész vagyok, mindent elfogadok, csak teljesüljön akaratod bennem és minden teremtményedben. Nem vágyom semmi másra, Istenem. Kezedbe teszem lelkemet, neked adom, Istenem, szívem egész szeretetével, mert szeretlek, és ez a szeretet arra készítet, hogy neked adjam magam, kezedbe helyezzem életemet, mérték nélkül, végtelen bizalommal, mert te vagy az én Atyám!

(Elmélkedések az evangéliumról)